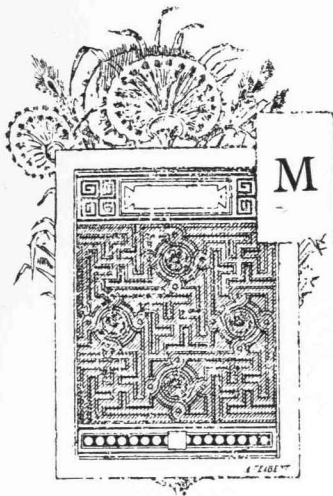

Ο ΠΤΑΙΩΝ ΕΝ ΤΩ ΕΡΩΤΙ

ΙΑ τῶν σπανιωτάτων ἀπολαύσεων τοῦ δημοσιογραφικοῦ μου βίου, τοῦ ἐμπλέου τόσο κόπου, τόσοσς νευρικότητος, τόσοσς ματαίων ἐλπίδων καὶ τόσοσς ἀπογοητεύσεων εἶναι καὶ αἱ ἐπιστολαί, ἃς λαμβάνω, παρ' ἀγνώστων μοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσώπων εἴτε ἐπὶ ἄρθρων μου καὶ μελετῶν μου εἴτε ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων, ἅτινα προκαλοῦμαι νὰ ὑποκινήσω.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται προέρχονται παρὰ πολιτευομένων, εἴτε παρ' ἐπαρχιωτῶν ἢ καὶ ἁμογενῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μακρόθεν θεωμένων τὰ πράγματα.

Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁμολογῶ δὲν στεροῦνται ἀνιαρότητος διὰ τὴν πολυλογίαν των ἢ διὰ τὸν βίαιον τρόπον μεθ' οὗ εἶναι γεγραμμέναι. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν μὲ τέρπει καὶ ἐν πολλοῖς μὲ ὠφελεῖ, διότι εἰς τὸν δημοσιογράφον δὲν συμβαίνει, ὅ,τι καὶ εἰς τὸν ἠθοποιόν. Τὸν δεῦτερον τὸν χειροκροτεῖτε ἢ τὸν ἀποδοκιμάζετε ἀναλόγως τῆς ἐντυπώσεως, ἣν σὰς κάμνει, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶς ἀναγινώσκετε καὶ ἔπειτα ἀπορρίπτετε τὸ ἀναγινωσκόμενον κρατοῦντες δι' ὑμᾶς αὐτοὺς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεώς σας. Πλὴν ὅμως τῶν ἐπιστολῶν τούτων, τῶν ἀναγομένων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ εἰς συναφῆ αὐτῇ ζητήματα, λαμβάνω συχνότατα καὶ ἐπιστολάς παρὰ κυριῶν ἢ δεσποινίδων, δι' ὧν εἴτε ἐπικρίνονται αἱ μελέται μου ἐπὶ κοινωνικῶν ζητημάτων εἴτε προκαλεῖται ἡ γνώμη μου ἐπ' αὐτῶν.

Ὅφείλω νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται κινοῦσιν ἰδιαιτέρως τὸ ἐνδιαφέρον μου. Οὐ μόνον διότι ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων ἡ γνώμη τῆς γυναικὸς εἶναι ἀναμφισθητήτου κύρους, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ, τῷ τόσοσς δυσκόλῳ τούτῳ εἶδει τῆς λογογραφίας, ἡ Ἑλληνὶς ὑπερτερεῖ τὸν Ἕλληνα.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω μὲ πόσσην χάριν, μὲ πόσσην χειρὸς

έλαφρότητα, μὲ πόσην λεπτήν εἰρωνείαν, μὲ πόσον αἴσθημα αἰ πλεῖσται τῶν ἐπιστολῶν τούτων γράφονται.

ὦ! ἐὰν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ ἐδημοσίευσά τὰς ἐπιστολάς ταύτας τί ὥραϊον τομίδιον θ' ἀπήρτιζα.

Ἄλλὰ πλὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ των κάλλους πόσον μὲ ἐγκαρδιώνουσι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, αἱ ἄλλοτε μὲν γεγραμμέναι ἐπὶ χάρτου κοινοῦ καὶ πλήρους μεθυστικῶν ἀρωμάτων καὶ πότε ἐπὶ μικροῦ τεμαχίου ἀποκεκομένου ἀπὸ τετράδιον, καὶ πόσον μὲ ἐμπνέουσι.

* * *

Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἀνά τὴν Κρήτην τόσον περιπετειώδους ταξιδίου μου εὔρον ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ἐν μέσῳ πληθῆος ἐπιστολῶν καὶ μίαν, ἧς ὁ κομψὸς ἰωδῆς φάκελλος, ὁ λεπτὸς τῆς γραφῆς χαρακτήρ καὶ τὸ ἐσβεσημένον ἄρωμα ἴων, μοὶ ἐπρόδωσε τὴν προέλευσιν.

Γυναικεῖα ἐπιστολή — εἶπον.

Ἄλλὰ τίνας;

Ὁ χαρακτήρ μοὶ εἶναι ἄγνωστος.

Καὶ ἀποσφραγίσας αὐτὴν ἔρριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου μηχανικῶς εἰς τὴν ὑπογραφὴν.

Ἄλλ' ὑπογραφή δὲν ὑπῆρχε καὶ μόνον δυσδιαγνώστως καὶ νευρική συστροφή ἐφέρετο ἡ ἀγγλικὴ λέξις :

Perhaps!

Ἴσως.

Περίεργον! — εἶπον.

Καὶ ἀφηρημένος ἠρξάμην ἀναγινώσκων αὐτήν.

Ὅσον ὅμως ἐπροχώρουν, τόσον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐπετείνεται.

— Ἐδῶ κάτι λέει! — ἐσκέφθην.

Καὶ τὴν ἀνέγνων καὶ τὴν ἀνέγνων δις καὶ τρίς καὶ ἀπεράσισα ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτήν καὶ ἐπειδὴ ἠγνόουν τὴν διεύθυνσιν κατέφυγον εἰς τὰς κομψὰς καὶ φιλοξένους τῆς *Ποικίλης Στοᾶς* σελίδας μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἴσως θ' ἀναγνώσθῃ καὶ παρὰ τῆς ἐπιστολογράφου μου.

* * *

Ἴδού πρῶτον ἡ ἐπιστολή, ἡ καὶ θέτουσα τὸ θέμα :

«Μὲ ἠγάπησε νέος τις πολὺ καὶ εἰλικρινῶς. Κατ' ἀρχῆς δὲν τὸν ἠγάπων ἐγώ, ἀλλ' εἶτα ἠσθάνθην ἰσχυρὸν πρὸς αὐτὸν κλίσιν, μεταβληθεῖσαν ταχέως εἰς σφοδρὸν ἔρωτα.

Ὁ ἔρωσ μας, ἀμοιβαῖος ἦδη, νύξάνετο ὅλοεν καὶ ἡ αὐτὴ ἀμφοτέρωθεν ἐπεδεικνύετο εὐλικρίνεια.

Αἴφνης ἡμέραν τινὰ ὁ νέος, ὅστις μὲ ἡγάπα μοὶ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν, ἐν ἧ μοὶ ἔλεγεν, ὅτι καίτοι μὲ ἡγάπα εἰδέτι σφοδρῶς ἐπιροτίμα ν' ἀποσυρθῆ, διότι ἔμαθεν, ἐπεισθὴ (!) ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ ἄλλον.

Ἐξήτασα καλῶς τὸν ἑαυτὸν μου, κατήλθον εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου—οὐδένα ἡγάπων!

Τοῦ ἔγραψα δὲν μοὶ ἀπῆντησε. Ἀπηλπίσθην καὶ τέλος ἡμέραν τινὰ μία φίλην μοῦ λέγει: ἡξεύρεις καυμένη τί τρέχει, ὁ Χ. δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον διότι σὺ χαριεντιζεσαι μὲ τὸν Φ.

Αὐτὸ εἶναι ἀληθές· κόρη μικρὰ καὶ ζωηρά, ὡς ἤμην χαριεντιζόμεν μὲ τινα κύριον, ὅστις μοῦ ἐπώλει αἰσθήματα ἀληθινὰ ἢ ψευδῆ ἀδιάφορον. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι καὶ τὸν ἡγάπων!

Ἐν τούτοις—καὶ αὐτὸ δὲν τὸ περιμένετε βεβαίως—ἔμαθον ὅτι λάκαν εἶχεν ἡ φάβα, καὶ ὅτι ἄλλη γυνὴ συνεκράτει τὸν φίλον μακρὰν ἔμοῦ.

Τώρα σεῖς ὁ ὁποῖος εἰσθε δημοσιογράφος καὶ ἴδατε καὶ πολλὰ καὶ ἀκούσατε καὶ πολλὰ καὶ ἴσως ἠσθάνθητε καὶ πολλὰ—ἂν καὶ αὐτὸ τὸ ἀμφιβάλλω πολὺ—πῆτε μοὶ τί φρονεῖτε ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Τίς τῶν δύο ἡμῶν πταίει πλειότερον, ἐγὼ ἢ αὐτός;

Πρόθυμος

Z.

Δηλαδή δεσποινὶς ἡ κυρία Z. μοῦ θέτετε τὸ ζήτημα τίς τῶν δύο, ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ εἶναι μᾶλλον ἔνοχος γινόμενος προδότης ἐν τῷ ἔρωτι.

Δὲν εἶναι αὐτό; Ἡ ἀκριβέστερον τίς τῶν δύο προδίδει ταχύτερον.

Θὰ σὰς ἀπαντήσω, ὅπως ἤμπορῶ. Σὰς παρατηρῶ ὅμως ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιστολῇ σας εὔρηται καὶ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος καὶ θὰ τὸ ἰδῆτε.

Ὁ ἔρωσ εἶναι ἐνιαῖος καὶ ὅμως ἂν ἐρωτήσητε τοὺς μεγίστους τῶν ψυχολόγων, ἂν ἐρωτήσητε αὐτὴν τὴν πείραν σας θὰ ἰδῆτε, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἄλλως ἀντιλαμβάνεται αὐτὸν καὶ ἡ γυνὴ ἄλλως. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐπιστολῆς σας ἐξάγεται, ὅτι σεῖς ἄλλως ἀντιλαμβάνεσθε τὸ αἶσθημα τοῦτο καὶ ὁ νέος, ὃν ἡγαπήσατε ἄλλως.

Ἀρχίζουσα αὐτὴν λέγετε ὅτι: ἡ αὐτὴ ἀμφοτέρωθεν ἐπεδεικνύετο εὐλικρίνεια. Καὶ ὀλίγας γραμμὰς κατωτέρω ἐξομολογεῖσθε, ὅτι ἐχαριεντιζέσθε μὲ τινα νέον, ἔτσι διὰ νὰ παιζήτε!

Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη δὲν εἶναι μόνον ἰδική σας, εἶναι καὶ ὅλων τῶν γυναικῶν. Ἐρως καὶ χαριεντισμός, λατρεία ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸν ἀγαπώμενον καὶ ταύτοχρόνως παροχὴ ἀδείας πρὸς τὸν ἀδιάφορον ἐκφράσεως ἐρωτικῶν αἰσθημάτων, δύνανται νὰ συμβαδίσωσι καθ' ἑμᾶς. Κατὰ τοὺς ἀνδρας ὅμως εἶναι ὅλως ἀντίθετα τὰ πράγματα ταῦτα καὶ γρονθοκοποῦνται μεταξὺ τῶν.

Υπό τὴν ἔποψιν λοιπὸν ταύτην οὔτε σεῖς ἔχετε ἄδικον, οὔτε αὐτός. Ἐσεῖς ἐπίστευατε, ὅτι ἠδύνασθε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ νὰ χαριεντίζεσθε μετ' ἄλλου ταύτοχρόνως, αὐτὸς ἐπίστευε τὸ ἐναντίον, ἀντίθετον περὶ ἔρωτος ἰδέαν ἔχων. Αὐτὸς μάλιστα ἔχει καὶ ἐν δίκαιον παραπάνω, διότι ἐν τῷ ἔρωτι ὑπῆρξε πιστός, καὶ μόνον ὅταν ἐβεβικιώθη περὶ τῆς ἐνοχῆς σας ἐστράφη πρὸς ἄλλην.

Εἶναι ἀδύνατον δεσποινὶς Ζ. νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν ἰδέαν περὶ ἔρωτος ἀνὴρ καὶ γυνή, ἀφοῦ τοσοῦτον ἀλλήλων διαφέρουσιν. Ἡ γυνή ὄν λεπτότερον, ἀδυνατώτερον τοῦ ἀνδρός, ἐσυνείθισε νὰ τυγχάνῃ τῶν περιποιήσεων καὶ τῆς προστασίας αὐτοῦ. Ἐλάχιστον μετέχουσα τοῦ ἐνεργοῦ βίου τοῦ ἀνδρός, ἠναγκάσθη πρὸς ἄλλα νὰ στρέψῃ τὴν φιλοδοξίαν της. Ὁ ἀνὴρ ἐπιδεικνύεται διὰ τῆς ρώμης του, τοῦ νοῦ του, τῆς ἐνεργητικότητός του. Ἡ γυνή διὰ τοῦ κάλλους της, τῆς ἐξωτερικῆς της περιβολῆς. Ὁ ἀνὴρ ἔχει ὄπλα τὸ ξίφος του, τὸν χρωστῆρα του, τὸν κάλαμόν του, ἡ γυνή τὴν κόμην της, τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ σῶμα της, τὴν ἐνδυμασίαν της. Ὁ ἀνὴρ τέρπει δι' ἐνὸς ἔργου του, ἡ γυνή διὰ τῆς χάριτός της. Πᾶσα παραβολή εἶναι ἀδύνατος. Θὰ ἦτο τὸ αὐτό, ὡς νὰ ἐζητεῖτε νὰ παρομοιάσητε τεμάχιον σιδήρου πρὸς Ταναγραίαν κόρην. Τὸ ἐν εἶναι χρησιμώτερον, τὸ ἕτερον ὠραιότερον.

* * *

Ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ διότι αὐτὸς ὁ ἰσχυρός, ἔχει ἀνάγκην νὰ γλυκάνῃ τὸν τραχύν του βίον πρὸς ὃν λεπτότερον, ἀρωματικώτερον, νὰ θερμάνῃ τὴν ἐκ τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος ἀποσκληρωμένην καὶ ἀποστευμένην καρδίαν του. Ἡ γυνή ἀγαπᾷ διότι θέλει νὰ εὔρῃ θαυμαστήν τοῦ κάλλους της, διότι χορταίνεται οὕτω τὴν φιλοδοξίαν της. Ὡς βλέπετε δὲν σὰς ὁμιλῶ περὶ τῆς φυσικῆς τῶν δύο γενῶν κλίσεως, διότι εἴσθε δεσποινὶς καὶ διότι περὶ τούτου ὁρὸν πρόκειται νῦν.

Διὰ τὸν ἀνδρα ὁ ἔρωσ εἶναι μία ἀνάγκη λοιπὸν, διὰ τὴν γυναῖκα ἀπλοῦν *passé-temps*. Δι' ὃ καὶ φυσικῶς ὁ μὲν ἀνὴρ εἶναι *σταθερωτέρος* ἐν τῷ ἔρωτι, ἡ δὲ γυνή *ἀσταθεστέρα*.

Ὁ ἀνὴρ ἀγαπήσας θέλει νὰ διατηρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλείοτερον τὸ ἀγαπώμενον ἀντικείμενον, ἡ γυνή κορέσασα τὴν φιλοδοξίαν της θέλει νὰ εὔρῃ ἄλλον θαυμαστήν.

Τὸ λέγετε μόνη σας ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας. Ἠγαπᾶτε τὸν Χ. ἀλλ' ἠκούατε, ὅτι εἴσθε ὠραία παρὰ τοῦ Φ.

Καὶ ἂν μὲ ἀκούσητε, τὴν αὐτὴν ἐπιείκειαν θὰ ἐδεικνύατε καὶ πρὸς ἄλλους, ἡ φυσικὴ φιλαρέσκειά σας σὰς ὄθει πρὸς τοῦτο.

Εἶπα τὴν λέξιν. **Φιλαρέσκεια**, αὐτὴ εἰκονίζει, ὡς ἄριστα τὴν γυναικῆα, αὐτὸ εἶναι τὸ *fond* πάσης γυναικός, εἴτε εἶναι Οὐγγρίς, εἴτε εἶναι Αἰθιοπὶς, εἴτε εἶναι θαῦμα ἰδέσθαι, εἴτε εἶναι σύγαμα φτυσσαί, εἴτε εἶναι δούκισσα, εἴτε εἶναι πλύστρα. Ἡ φιλαρέσκεια εἶναι ἐκείνη, ἣτις σὰς καθιστᾷ τόσον ἐπιθυμητὰς καὶ ἡ φιλαρέσκεια εἶναι, ἣτις σὰς ρίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πρώτου ὑπηρέτου. Σὰς τὸ εἶπεν ὁ Οὐγκὼ εἰς τὸν Ροῦ-Βλάς του.

Τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶναι ἀκατανίκητον, εἶναι ὡς ἡ φλόξ, ἣτις σύρει τὴν χρυσαλίδα, ὡς τὸ ποτήριον τοῦ ἀψινθίου, τὸ ὁποῖον ἔσυρε τὸν Μυσσέ, ὡς οἱ ἀδάμαντες, οἵτινες ἐκόλασαν τὴν Μαργαρίταν.

Δι' αὐτὴν προοῖδετε συχνάκις αὐτὴν τὴν ἀξιοπρέπειάν σας καὶ δὲν θὰ προδώσητε τὸν ἔρωτα ;

*
*
*

Ἄλλ' ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν X.

Ἄπορεῖτε διατί οὗτος ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ.

Ἄλλὰ τί ἠθέλατε λοιπὸν νὰ κάμη ;

Αὐτὸς μὲν δλόκληρον τὴν ψυχὴν του, δλόκληρον τὴν καρδίαν του, σύμπαντα τὸν νοῦν του εἰς ὑμᾶς νὰ ἔχη ἀφιερωμένον.

Νὰ μὴ ζῆ εἰμὴ μόνον δι' ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν.

Σεῖς δὲ νὰ μερίζετε τὴν προσοχὴν σας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Φ.

Νὰ ἔχετε καὶ διὰ τὸν λατρεύοντά σας βλέμματα, ἀλλὰ νὰ μὴ στερῶτε καὶ μειδιαμάτων τὸν ἄλλον.

Πολλάκις δὲ ἴσως ἐν ᾧ θὰ εἴχετε θερμὴν καὶ ἀσπαίρουσαν ἔτι τὴν δεξιάν σας ἐκ τῆς γλυκυτάτης αὐτοῦ ἐπιψύσεως, θὰ τὴν ἐλησημονεῖτε ἐν τῇ τοῦ Φ.

Αἴ ! δεσποινὶς πόσον περιέργως, ἀλλὰ καὶ πόσον φυσικῶς, ἀφοῦ εἴσθε γυνή, ἀντιλαμβάνεσθε τὸν ἔρωτα.

Ἡξέυρετε, ἐννοήσατέ ποτε τί θὰ εἰπῆ ἔρωτος ;

Βεβαίως ὄχι.

Ἀκούσατε λοιπὸν τί θὰ εἰπῆ ἔρωτος.

Ἔρωτος εἶναι ἡ τελεία, ἡ ἀπόλυτος συνταύτησις, σύμπηξις, συγχώνευσις δύο ψυχῶν, δύο καρδιῶν, δύο πνευμάτων.

Ὁ εἰς ἐν τῷ ἄλλῳ, ὁ εἰς διὰ τοῦ ἄλλου.

Θὰ μοῦ εἰπῆτε, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν παθολογικὴν κατάστασιν.

Πιθανόν.

Ἄλλὰ οὐδὲν μέγα, ὑψηλόν, ἔξοχον ἐν τῷ κόσμῳ μὴ στηριζόμενον ἐπὶ παθολογικῆς καταστάσεως.

Τὸ ζῶον, ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὰς σφαίρας τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τοῦ θεοῦ ἀνάγκη νὰ πάσχη, νὰ οἰστροληατῆται, νὰ ἔχῃ ἐν πυρετῶ τὸν νοῦν του.

Ἐμπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε οὕτω τὸν ἔρωτα ;

Ἀμφιβάλλω.

Διότι ἂν τὸν ἀντιλαμβάνεσθε οὕτω δὲν θὰ ἠδικῆτε τὸν φίλον σας.

*
* *

Ἀκούσατέ με δεσποινὶς ἢ κυρία.

Ἐπράξατε ἐν ἔγκλημα μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀνταποκριθῆτε εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Χ.

Ἐπράξατε ἐν δεύτερον ἔγκλημα μὴ σχοῦσα τὸ θάρρος νὰ νικήσητε τὴν φιλαρέσκειάν σας.

Δὲν σὰς ἀδικῶ.

Τοιαύτη ἡ φύσις σας.

Προσέξατε ὅμως μὴ ζητήσητε νὰ πράξητε τὸ αὐτὸ ἔγκλημα καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἴσως σὰς τύχει κανεὶς Monsieur De Camors, ὁ ἦρωας τοῦ Φεγιέ, κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, ὧν ἡ καρδία εἶναι ἀπεξηραμένη καὶ οἷτινες δικαίως ἢ ἀδίκως φρονοῦσιν, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἓνα ἄνθος τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ὀσφραίνηται τις, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ κρατῆ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐκ φόβου τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως.

Ἰούλιος 1897

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΑΛΗΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Τα σκλαβωμένα σου ἐξεγείλιζαν μαλλιὰ,
Φτωχοῦλά μου, ἀπ' τὸ μαῦρό Σου μαντήλι,
Κ' ἡ χειμωνιάτικη τὰ χεῖδευε ἀντηλιά
Χλωμή, σὰν ἀπ' ἀρρώστου ἀχνὸ καντύλι.

✱

Κάτω ἀπ' τὴ μαραμμένη μας κλιματαριά
Ἐγερνες, καὶ τὸ χέρι σου ἐκεντοῦσε
Κ' ἦταν ἡ μόνη πεταλοῦδα ἀπ' τὸ βοριά
Ποῦ ἐσώθη καὶ στὸν ἥλιο ἀκόμα ἐζοῦσε.